

ἀπόφωτα ἐπίρρ. (I) Κρήτ. ἀπόφοντα Σκόπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπόφωτο.

1) Μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου Σκόπ. 2) Κατὰ τὴν αὐγὴν Κρήτ.: Ἀπόφωτα ἀπόφωτα θὰ γάρωμε (θὰ φύγωμεν).

ἀπόφωτα ἐπίρρ. (II) Χίος (Καρδάμ.) κ.ά. — Λεξ. Δημητρ. ἀπόφοντα Ἡπ. (Ζαγόρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἴφωτα Θράκ. (Σαρεκκλ.) Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό και τοῦ οὐσ. Φῶτα.

Μετὰ τὰ Φῶτα, ἦτοι τὴν ἐορτὴν τῶν Θεοφανείων ἐνθ' ἄν.: Ἰόφωτα θὰ κάνω ἓνα ταξίδι. Ἦ ἀπόφοντα θὰ ῥθου ῖς τοῦ χουριό Ζαγόρ.

ἀπόφωτο τό, Ἡπ. — ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2, 73 ΠΒλαστοῦ Ἀργῶ 53 Γ'Επαχτίτ. ἐν Προπυλ. 1, 236.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό και τοῦ οὐσ. φῶς.

Τὸ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου φῶς, τὸ λυκόφως ἐνθ' ἄν.: Μὲ τὸ τελευταῖο ἀπόφωτο τῆς μέρας ἔσβησαν καὶ τῶν κουνδουγιῶν οἱ ἦχοι Γ'Επαχτίτ. ἐνθ' ἄν. || Ποίημ.

Τὰ ὁπερινὰ τ' ἀπόφωτα ῖς τὸ βάθο ἀσπρολογούσαν ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἄν.

Κι ὅσο βραδυάζει ῖς τοῖς κορφῆς τ' ἀπόφωτο λιγώνει ΠΒλαστός ἐνθ' ἄν.

ἀποχάζεμα τό, ἐνιαχ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποχαζεύω.

Τελεία ἀφαίρεσις, ἀφηρημάδα ἐνιαχ.: Ἐνα ἀποχάζεμα πῶχω, δὲ λέγεται! Πελοπν. (Μάν.) Ὡρες ὦρες τὸνε πιάνει ἓνα ἀποχάζεμα ποῦ δὲν ξέρει κανένας τί νὰ ὑποθέσῃ αὐτόθ.

ἀποχαζεύω Πελοπν. (Μάν.) Μετοχ. ἀποχαζεμένος πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπόχαζος.

1) Ἀμτβ. ἀφαιροῦμαι, χαζεύω ἐντελῶς ἐνθ' ἄν.: Ὅντες περνάει ῖς τὴ ρούγα ἀποχαζεῖ οὗ κόσμος κοιτάζοντάς τηνε Μάν. Τῆνε στέλνω ῖς τὴ βρύσι καὶ κείνη ἀποχαζεῖ με τοῖς ιστορίεσ τοῦν ἀλλουνῶνε κωπελλῶνε αὐτόθ. Μετοχ. ἀποχαζεμένος = τελείως κεχηνῶς πολλαχ.: Ρίχτηκε ῖς ἓνα σκαμνὶ βουβή κι ἀποχαζεμένη (Νουμᾶς 194, 9). 2) Μετβ. Κάμνω τινὰ τελείως χαζόν ἐνθ' ἄν.: Ἦτανε μισόχαζος, ἐμπλεξε καὶ με γυναῖκες καὶ τὸν ἀποχαζέφανε Μάν. Σὲ ἀποχάζειρε ὁ ἔρωντας, κακοντέλλη! αὐτόθ.

ἀπόχαζος ἐπίθ. Πελοπν. (Μάν.) κ.ά.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό και τοῦ ἐπιθ. χαζός.

Τελείως χαζός, ἀφηρημένος ἐνθ' ἄν.: Ἄν εἶναι χαζός, λέει; χαζός κι ἀπόχαζος μάλιστα Μάν. Ἐνας ἀπόχαζος εἶναι, σάμπως εἶναι ἄνθρωπος; αὐτόθ.

ἀποχαζωμάρα ἡ, Πελοπν. (Μάν.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπόχαζος καὶ τῆς καταλ. -ωμάρα.

Ἀποχάζεμα, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἐννοια σου καὶ θὰ σὲ φάη ῥφτούνη ἡ ἀποχαζωμάρα Μάν. Ἀποχαζωμάρα ποῦ τὴν ἔχει τελευταῖα! αὐτόθ.

ἀποχαῖλῶνομαι Πελοπν. (Μάν.) — ΚΧατζοπ. Ἀγάπ. 9.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό και τοῦ ρ. χαῖλῶνω.

1) Μένω με στόμα ἀνοικτόν, μένω κεχηνῶς, ἐκστατικός ΚΧατζοπ. ἐνθ' ἄν.: Ἡ Φόνη ἀποχαῖλῶθηκε. Συνών. *ἀποχάνω (I) 1, ἀποχασκίζω. Πβ. ἀναχαίνω 1.

2) Ἀποβλακοῦμαι Πελοπν. (Μάν.): Στέκει ἀποχαῖλῶμένος. Συνών. ἀποβλακῶνομαι (ἰδ. ἀποβλακῶνω).

ἀποχαιρέτισμα τό, ἀποχαιρέτημα Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἀποχαιρέτισμα σύννηθ. ἀποδαιρέτισμαν Πόντ. ἴποδαιρέτισμαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποχαιρετίζω, δι' ὁ ἰδ. ἀποχαιρετῶ. Ὁ πληθ. ἴποχαιρετίσματα καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Γ 1502 (ἔκδ. ΣΞανθοῦδ.)

Χαιρετισμὸς ἐπὶ τῇ ἀναχωρήσει διὰ χειραψίας, ἀσπασμοῦ, λόγων κττ. ἐνθ' ἄν.: Ἀπάνω ῖς τ' ἀποχαιρέτισμα συγκινήθηκε κι ἄρχισε νὰ κλαίῃ σύννηθ. || Ἄσμ.

Εἰς τὰ ἴποδαιρέτισματα ἔλα νὰ φιληθοῦμεν

Κύπρ. Ἦ σημ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. ἐνθ' ἄν. «εἰντα ἴποχαιρετίσματα ἦσαν τὴν ὥρα κείνη!». Συνών. ἀποχαιρετισμός, ἀποχαιρετούρα.

ἀποχαιρετισμός ὁ, λόγ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποχαιρετίζω, δι' ὁ ἰδ. ἀποχαιρετῶ. Ἦ λ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Β 2271 (ἔκδ. ΣΞανθοῦδ.)

Ἀποχαιρέτισμα, ὁ ἰδ., λόγ. σύννηθ.: Ἀπάνω ῖς τὸν ἀποχαιρετισμὸ ἔκλαιε. Ἦ σημ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. ἐνθ' ἄν. «δίχως ἀποχαιρετισμὸ καὶ δίχως νὰ πεζέψῃ | . . . | παίρνει τοὺς καρβαλλάρους του καὶ μπλεὸ δὲν ἀνημένει».

ἀποχαιρετούρα ἡ, σύννηθ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποχαιρετῶ καὶ τῆς καταλ. -ούρα.

Ἀποχαιρέτισμα, ὁ ἰδ.: Ἀρχίσανε πάλι οἱ ἀποχαιρετούρες. Ἀστε τοῖς ἀποχαιρετούρες καὶ πηγαίνουμε. Ἀκόμα δὲν τελειώσατε τοῖς ἀποχαιρετούρες;

ἀποχαιρετῶ, ἀποχαιρετίζω πολλαχ. ἀποδαιρετίζω Πόντ. ἀποχαιρεκίζου Τσακων. ἀποχαιρεκίχου Τσακων. ἴποδαιρετίζω Κύπρ. ἀποχαιρετῶ κοιν. ἀποδαιρετῶ Πόντ. ἴποδαιρετῶ Κύπρ. Ρόδ.

Τὸ μεσν. ἀποχαιρετῶ, παρ' ὁ καὶ ἀποχαιρετίζω.

Χαιρετίζω ἐπὶ τῇ ἀναχωρήσει διὰ χειραψίας, ἀσπασμοῦ, λόγων κττ. ἐνθ' ἄν.: Πρὶν φύγω θὰ ῥθω νὰ σ' ἀποχαιρετίσω. Πάω ν' ἀποχαιρετίσω τοὺς συγγενεῖς, γιατί αὔριο φεύγω. Ἀποχαιρέτισα τὸν δεῖνα ποῦ φεύγει γιὰ τὸ ἐξωτερικό. Ἦρθε καὶ μ' ἀποχαιρέτισε κοιν. || Ἄσμ.

Λυπητερὰ λυπητερὰ θὰ πὰ νὰ ξεφυχήσω,

νὰ κραζῶ καὶ τοὺς φίλους μου νὰ τοὺς ἴποδαιρετίσω

Ρόδ.

ἴποδαιρετῶ τῶαι ῥίν-νω γειὰν οὔλ-λους τοὺς χωρκανούς μου Κύπρ. Καὶ μέσ. ἀλληλοπαθεῖς κοιν.: Ἀποχαιρετιοῦνται καὶ πάει ὁ καθένας ῖς τὸ καλὸ του. Ἦρθε ἡ ὥρα ν' ἀποχαιρετηθοῦμε κοιν. Ἐποδαιρετιστήκασιν τῶ ἔφυνεν ὁ δεῖνα ῖς τὴν ξενιδκειὰν Κύπρ. || Ἄσμ.

Δῶσε μου τὸ χεράκι σου ν' ἀποχαιρετιχοῦμε

καὶ τὸ στρατὸ πάει ὁδρὸς καὶ θὰ μ' ἀνεζητοῦνε

Κρήτ.

Ἐλα ὦδε, καλίτσα μου, νὰ ἴποδαιρετιστοῦμεν

Κύπρ.

ἀποχαίρομαι πολλαχ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό και τοῦ ρ. χαίρομαι. Ἦ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ἀπολαύω τι τελείως πολλαχ.: Δὲν ἀποχάρηκε τὰ νεῖα του, γιατί σκοτώθηκε ῖς τὸν πόλεμο πολλαχ. || Ἄσμ.

Ζακόνι τό ῥουν τὰ βουνὰ νὰ βρέχουν νὰ χιονίζουν,

τὸ καλοκαίρι πράσινα καὶ τὸ χειμῶνα χιόνι,

τὸ ποιὸς νὰ τ' ἀποχάρηκεν ἀπὸ τὴ συντροφιά μας;

ἀγν. τόπ. 2) Παύω χαίρων, δὲν χαίρω πλέον διὰ τι Πελοπν. (Μάν.) κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.: Ἀποχάρηκε τὰ καλὰ του Λεξ. Δημητρ.

ἀποχάκι τό, ἀμάρτ. ἀπουχάξ' Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἴποχάκι Στερελλ. (Μεσολόγγ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπόχι καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -άκι.

